

ВІДЧАЙДУХИ ІЗ БРИЩ

Після розвалу колективних сільгосппідприємств перед багатьма їх працівниками виникло безліч життєвих клопотів, а найголовніше: де і як заробити копійку на хліб і до хліба. На початку третього тисячоліття біля розбитого колгоспного корита опинилися завідувачий і обліковець ферми у Брищах сільськогосподарського підприємства ім. Шевченка Микола Олександрович і Валентина Арсентіївна Назаркевичі. Власне, для них це не стало несподіванкою: обоє зоотехніки за освітою, вони мали вагомий життєвий і господарський досвід, ґрунтовно аналізували ситуацію в аграрному секторі, тож логічно передбачили розвал колективного сегмента сільгоспвиробництва. Певною мірою готувалися до такого сценарію, бо в домашньому господарстві доглядали 5-8 корів, свині, птицю.

«ДОЇЛКА» ІЗ-ЗА БУГА

Коли ж КСП ім. Шевченка, як і десятки інших колективних сільгосппідприємств району, припинило існування, подружжя Назаркевичів у 2002 році зареєструвало фермерське господарство «Явір». Глава сім'ї очолив його, а дружина «працевлаштувалася» у нього. На той час роботаща родина доглядала 10 корів. Як на колгоспні мірки, то це майже група корів для однієї доярки. Сім'я комплектувала домашнє стадо високопродуктивними породами корів голштинської породи і від кожної надювали 45-50 літрів молока, щоби відправляючи на переробне підприємство 250-260 літрів. У Польщі фермери придбали «беушній» доїльний апарат. Утім, із допомогою техніки газдиня доїть 4-5 корів, а решту — руками. До того ж волинська філія «Укрмолокопродукту» подарувала Назаркевичам холодильну установку. І хоч тепер брищанці з волинянами співпрацюють вряди-годи, але холодильник у фермерів не відбирають. Навіть за цим прикладом можна судити про порядність і навіть благородство луцьких переробників.

ОДНІ ДОЯТЬ КОРІВ, ІНШІ - ЗДАВАЧІВ

Власне, порядність у стосунках виробників і переробників молока заслуговує

пильної уваги. Зрозуміло, що Назаркевичі зайнялися молоковиробництвом не заради розваги чи спортивного інтересу. Не секрет, що зі своєї надважкої праці хочуть мати зиск, тобто заробити грош. На жаль, не завжди вдається навести мости порозуміння із переробниками. Якщо з «Укрмолокопродуктом» партнерство будувалося на довірі і порядності, то, скажімо, із «Дубномолоком» останнім часом виникають конфлікти. А причина напруженості — у ціні на молоко. Якщо торік дубенчани уклали договір на закупівлю молока по 3,20 грн. за кілограм і до Нового 2011 року, відповідно до договору, розраховувалися, то цьогоріч воліють закуповлювати продукт без будь-яких договірних формальностей: ні угоди, ні протоколу узгодження цін. Не дивно, що не забарилася знижена закупівельна ціна на 50 копійок на кожному кілограмові. Будь-які спроби Назаркевичів порозумітися, принаймні поки що, не дали жодних зрушень.

Утім, брищанські фермери шукають виходу із цього глухого кута. Спробували здавати молоко в «Укрмолокопродукт», але конкуренти волинян у штики зустріли порозуміння між Назаркевичами і лучанами: Зрештою, кілька днів з початку серпня ситуація начебто стабілізувалася і фермери відправляють молоко у Луцьк. Для підстраховки ведуть перемовини із переробниками з Білогір'я на Хмельниччині, які заготовляють молоко у ТзОВ «Ідна». Принаймні їхні ціни влаштовують фермерів. Сприяють їм у пошуку надійного переробника і фахівці управління агропромислового розвитку райдержадміністрації...

МАТЕРИНСТВО – ПОДВИГ, ФЕРМЕРСТВО – ГЕРОЙСТВО

Фермерське господарство «Явір» - це не лише 9 корів, а й 40 свиней, 200 голів курей, гусей, качок, індиків. Назаркевичі обробляють більш як 20 га землі — свої паї, а також тітчині, свашині плюс город. Має родина трактор із причіпним інвентарем, комбайн, а на додачу ще й кобилку впрягають у фермерського воза. Скажімо, цьогоріч родина уже заготовила 1000 тюків сіна, 18 причепів сінажу люцерни і коношини. Одне слово, корми вирощують на своїх полях, закуповлюють лише жом.

А допомагають Валентині Арсентіївні і Миколі Олександровичу сини Саша, Володя, Микола, Андрій із невістками та донька Тоня. П'ятеро діток послав Бог працювати тому подружжю, тож можна стверджувати, що фермерство — це їхній другий життєвий подвиг, а перший — святе материнство і батьківство.

КАРМЕЛІТА, КАЛЬОША, СІМКА...

Люди, які не жили у напруженому трудовому ритмі, зачасти жаліють таких звияжців, як Назаркевичі. Мовляв, за роботою світу білого не бачать. Розчарую таких песимістів, бо брищанські відчайдухи власним прикладом підтверджують: не тільки того світу, що у полі чи корівнику. Скажімо, Валентина Арсентіївна знаходить час, щоб на ярмарку поторгуватися у Луцьку і Рівному побувати, у лісі гриби назбирати, відпочити душею біля невеличкого домашнього ставка, хоча тут більше «релаксують» представники сильної статі.

До речі, нещодавно пані Валентина побувала в облдержадміністрації, де їй пообіцяли сприяти у створенні торгового місця на Варшавському ринку у Луцьку...

Бувало, що Назаркевичі власним молоковозом заготовляли молоко у жителів Малих Дорогостаїв, Боярки, Новин. Але часи змінилися. Скажімо, колись у приватних господарствах брищани утримували з півтори сотні корів, а тепер — близько п'ятдесяти. Очевидно, що не від доброго життя селяни збувають годувальниць. Відверто кажучи, і у Назаркевичів подекуди нуртують песимістичні настрої. Але вони щиро надіються, що їхні Кармеліта, Кальоша, Лактаза, Кармела, Венера, Рижка, Маленька, Чорна і Сімка ще довго тішитимуть хазяйське око, а державні мужі докладуть зусиль, щоб процвітав український селянин, а не його «забурговний» конкурент...

Віталій ТАРАСЮК.